

Fény sugar

Evangéliumi hitebrazító és hirmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fété Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang“ gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

JÉZUS TANUI.

Csel. 1:8.

»Lesztek nékem tanuim.« Jézus tanítványai Jézus tanui is. Az Úr ezt elvárja a tanítványaitól. Biztos is benne, hogy azok lesznek; hogy bejárják a világot s tanuságot tesznek Róla, arról, amit láttak, hallottak, megélték, s hogy nekik Ő az Élet lett... Ez időtájt állnak a konfirmandusaink az Úr oltára körül. Ott állnak s tanuságot tesznek arról, amit Jézusról s az Ő dolgairól tanultak s tudnak. Fontos ez, de nem minden. Minden ez: »Hiszek a Jézus Krisztusban.« Áldott konfirmáció, mikor az oltár körül álló csapat Jézus tanuinak csapata, kikre illik az apostoli Ige: »Szívvel hiszünk az igazságra, szájjal tesszünk pedig vallást az idvességre« (Róm. 10:10). S ennek a tanuságnak megszűnnie nem szabad. Evék mulnak, idők változnak, életek hajói hanykolódnak a hullámokon, de az Úr marad, aki volt s aki ma, és a tanítványok tanubizonyosága meg nem szünhet. Oltár körül, bölcső vagy koporsó előtt, szántón, műhelyben, csillagok alatt, tenger mélyén: mindegy, hogy hol, de mindenhol »lesztek nékem tanuim.«

Erő nélkül ez nem megy. Az Úr ereje nélkül sehogyan sem megy. Emberi erő és erőlködés sem tesz tanuvá senkit. Ellenkezőleg. Minél inkább bizunk magunkban, támaszkodunk önmagunkra, annál kevésbé lehetünk Krisztus tanui. Emberi erőtlenségre és az Úr erejére van szükség. »Az én erőm erőtlenség által végeztetik el« (II. Kor. 12:9). Az Úr ereje teszi, hogy ne a meghátrálás emberei legyünk, mikor itt az óra és alkalom a bizonyágtételre, a harcra, a kiállásra és a megállásra, hanem csakugyan tanuk legyünk. Az Úr ereje. Ezt az erőt pedig ígéri és adja az Úr. »Vesztetek erőt.« Várhatjuk Tőle. Számíthatunk rá. Elvárja tanítványaitól, hogy várják és vegyék az Ő erejét. A keresztyénség sok bukása, legyőztetése, szégyene, erőtlensége itt leli okát s magyarázatát: keresztyének nem vették s nem veszik az Úr erejét s ezért nem voltak, mert nem is lehettek tanui az Úrnak.

A tanubizonyáság erejét a Szentlélek által adja az Úr. Azé az erő s azé a tanuság lelke, akin a Szentlélek nyugszik. Akit a Szentlélek betölt. A Szentlélek. Nem hamis lélek. Nem élő vagy halott ember lelke. Nem tömeglélek, Nem népi lélek. Nem »vallásos« lélek. Egyedül a Szentlélek. Az Úr Lelke. A mindeneket lenyűgöző, legyőző, megelevenítő és életet hordozó isteni Szeretet Lelke. »A Krisztus szerelme szorongat minket« (II. Kor. 5:14). Akit ez szorongat, az Krisztus tanuja lesz övéi között és idegenek előtt, egészségben és betegségben, életben és halálban. Vajha ez szorongatna mindnyájunkat!

Kérjék Isten Lelkét (Lk. 11:5—13), hogy Krisztus tanui lehessünk!

Z. H.



Istenországának nagy győzelmeit mindig a csendeskamrákban vívták ki.

Ezt láthatjuk a legnagyobb imádkozó, Jézus Krisztus életében is. Minden nagy feladat előtt csendben beszél Atyjával. Így az apostolok elhívása előtt is: »Es lön azokban a napokban kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el. Es mikor megvirradta, előszólítá az ő tanítványait és kiválaszta azok közül tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezé« (Lukács 6: 12—13). — Es a gecsemánei nagy küzdelemben: »Es egy kissé előremenve, arca borula könyörögvén és mondván: Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te« (Máté 26:39). — A főpapi imában váltakozik a könyörgés a hálaadással és az Atya dicsőítésével: »En ezekért könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nékem adtál. Szent Atyám, tartsd meg őket a Te nevedben, akiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!« (Ján. 17). — Pétert, a tanítványt a következő szavakkal bátorítja az Úr: »En imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited.« — Es a legnagyobb benső és külső szorongatások idején így imádkozik a Királyok Királya az ő gyilkosaiért: »Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják, mit cselekesznek« (Lk. 23:34).

Az Úr Jézus nem mulasztotta el az alkalmat figyelmeztetni az övéit, hogy szorgalmasan imádkozzanak. »Hát az Isten nem áll-é bosszút az Ő választottaiért, akik hozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűró is irántuk?« (Lukács 18:7).

Nem akar biztatás lenni számunkra az imádkozásra ezekben az imafáradt napokban? Biztatni akar minket szent, kártartó, hívó imádságra. Főpapokká akar minket tenni, olyanokká, akik imádkozva lépnek az Ő népükért az Úr trónusa elé. Mi akadályozhat meg minket ennek a felséges előjognak a gyakorlásában.

Szüntelen imádkozni több, mint reggel. délben és este imádkozni. Ez több, mint különös baj, vagy különös tapasztalat idején Isten segítségét kérni. A szüntelen imádkozás olyan imádkozás, mely éppen olyan kevéssé szüntelhet, mint a szabályszerű lélegzetvétel és a szüntelen szívdobogás. A szüntelen imádkozás olyan imaélet, amelyben egy pillanatot ima nélkül éppen olyan elviselhetetlen, mint a testi életben egy pillanat szívverés nélkül. Milyen zavart okoz a testi életben, ha egy-egy szívverés kimarad! Vajjon lelkileg ez másképpen volna?! Bizonyára nem.

»Amíg egy ember imádkozik, addig él a lelke. Az imádkozás a lélek lélegzetvétele.«

»A mi gondjaink Isten szemében néha olyanok, mint egy gyermek fájdalom el-tört játéka miatt, de mint ahogyan a szerető édesanya nem korholja es nem nevezi balgának ilyenkor gyermekét, hanem igyekszik kis szívét megvizsgálni és megnyugtatni, így tesz velünk is a mi mennyei Atyánk, de még sokkal nagyobb mértékben.«

»Mindent, ami gyermekeinek gondot és félelmet okoz, mindent ami kétségbeesésbe taszítja őket, meg akar hallgatni, sőt elvárja, hogy elmondjuk neki.«

»Minél többször fordul meg a kulcs a zárban, annál könnyebben jár; imádkozás útján tanulunk meg imádkozni.«

»Kérdezz meg egy atyát, hogy mit hall szívesebben: egy szónoknak ékesszavú beszédét-e, vagy gyermekének első gügyögését. Így hallgatja meg az Úr nagy szeretettel a kezdő, akadozó imát, míg utálatosak előtte azok a szavak, amelyek elbizakodott szívből fakadnak.«

»Ki futna egy átröpülő pillangó után királyi kihallgatáson? Eppen olyan tiszteletlen és veszedelmes dolog az imádkozás alatt helyt adni földi gondolatoknak.«

Még a kipróbált keresztyének is, mint még magának Pál apostolnak is szükség van mások imádságára, mert mindaddig, amíg ebben a testben élünk, ki vagyunk téve a lelki gőg veszélyének.



Két dolgról lehet megismerni Istennek elpeccéselt gyermekeit: 1. hogy még a leggonoszabb hazugsággal sem lehet megsérteni, 2. hogy úgy imádkozik ellenségeiért, ahogyan Mózes könyörgött a népért.



A büskömorság oka legtöbbször az, hogy az ember nem szabad még a büntől, mindig imádkozik, de a bünt nem vetkőzi le, nem engedi magát összetöretni, de azért szeret kegyesnek látszani.

Ha azért imádkozunk, hogy az Úr szándítson meg bennünket a nagyravágyástól, akkor Ő bizonyosan valami megaláztatást fog reánk küldeni, ha az nem tetszik nekünk, akkor megakadályozzuk Őt abban, hogy a nagyravágyástól megszabadítson, s akkor az imádságunk képmutatás volt.



Aki az imádkozást még csak kötelességnek tartja, az sajnálatraméltó. De akit Krisztus szerelme hajt imádkozásra, az tudja, mit jelent imádkozni.

Az anya imádsága.

Egy anyának több gyermeke volt. A legkisebb leányát már elég idős korában kapta az Úrtól. Ha reá nézett gyermekére, aggodalom töltötte el szívét ama gondolatra, hogy kedves gyermekét esetleg már nem nevelheti fel.

Amint a gyermek nőtt, mindinkább nyilvánvalókká lettek bűnei, indulatai, hajlamai. Az anya szívét még nagyobb szorongás töltötte be, ha felserdult leánya jövőjére gondolt. Az az eshetőség, hogy szeretett gyermeke a világ szennybe eshet s örökre elvesztheti lelkét, állandó félelemben és nyugtalanságban tartotta. De megtalálta azt az áldott, drága helyet, ahol lerakhatta terhét, félelmét, minden aggodalmát. Naponta elmondta szíve minden vágyát az Úrnak. Hűségesen imádkozott gyermekéért. S Az, aki tudja, mi van a szívekben, aki titkon jelen van a csendeskamrákban, aki nem hagyja szégyenülni a benne bízókat, megvallotta az édesanya imáit, látta könnyeit és megértette féltő szeretetét. A felelőssel nem sokáig késett. A fiatal leányt bűntudatra ébresztette s fölkeltette benne a szabadulás utáni vágyat. Gondja volt rá, hogy ez a lélek halhassa a csodálatos örömhírt: »Azért jöttem, hogy megkeressem, ami elveszett.« A fiatal leány örömmel ragadta meg a szabadító kezét s reabízta életét Megváltójára, aki azután úgy vezette s olyan körülmények közé vitte, hogy az édesanya megnyugodva s Isten jóságát dicsőítve térhetett új hazájába, mikor egy év múlva hazahívta őt Ura.

R. L. d. t.

Az ima ereje.

A következő igaz történetet hallottam: Egy anyának sok gondot és aggodalmat okozott egyik fia. Konfirmációja után otthagya a szülői házat és elment tengerésznek. Eveken át nem jött róla semmi hír. Az édesanya nem szünt meg érte imádkozni. Egy este sokáig imádkozott fiáért és azután nyugovóra tért. Hirtelen fölébredt s valami kimondhatatlan nyugtalanság szorongatta szívét. Úgy érezte, hogy a fiát valami nagy veszély fenyegeti. Fölkelt, térdreborult és buzgó imában könyörgött Istenhez az ő szegény fiáért. Kérte Istent, hogy őrizze meg, akár hol is van, azután nyugodtan visszafeküdt ágyába.

Egy év múlva fia lépett be az ajtón. Megtalálta a hazafelé vezető utat. A hosszú estéken sok elmondanivalója volt. Egyik este egy nagyon fájdalmas élményt mondta el: »Hajónk egy délamerikai kikötőben állott. Egy társammal a partra mentünk, hogy kicsit széjjelnézzünk. Egy kocsmában összetalálkoztunk néhány csavargóval. Hozzánk csatlakoztak és megkérdezték, nem volna-e kedvünk egy

csínyben résztvenni. Igent mondtunk és azután megbeszéltük, hogy betönrünk egy idős hölgy lakásába, aki a városon kívül elhagyott helyen lakott. Nekem a kapuban kellett vigyáznom, hogy nem jön-e valaki. Ekkor egyszerre a te hangodat hallottam anyám: nevémen szólítottál. Körülnéztem, de nem volt ott senki. Tővedtem. Ekkor hirtelen újra szólítottál és a hangodat olyan világosan hallottam, mintha mellettem álltál volna. Nem bírtam tovább. Otthagytam mindent és egyenesen a hajóhoz futottam és el sem hagytam, amíg a kikötőben voltunk.«

Es ez abban az órában történt, amikor az anya fölkelt és térdreoszkodt az Úr előtt elveszni induló fiáért.

Egy imádkozó.

Egy kínai ópiumszívó lett és nem tudott szabadulni szenvedélyétől. Amikor megtért, úgy érezte, hogy az ópiumszívás bűnét is le kell tennie. Ismerősei azt gondolták, hogy ez lehetetlenség. Anynyira megszokta már az ópiumot és az úgy szétrombolta erőt, hogy rövid időnél tovább nem bírja ki enélkül. A mi kínai emberünk azonban határozott maradt és ezen a ponton is bizonyoságot tett keresztényiségéről. »Hogyan csináltad ezt?« — kérdezték őt. »Mit használtad, hogy szabad légy az ópiumszívástól?« — »A két térdemet« — felelte egyszerűen, »s az Úr erőt adott nékem, hogy győzzek.«

Meghallgatott imádság.

A Déli-tenger Tahiti szigetén tizen-négy évig dolgoztak az első misszionáriusok, anélkül, hogy a legcsekélyebb eredményt is látták volna. Egyesek a misszió barátai közül elveszítették a kedvüket, mások azonban kijelentették, hogy inkább eladják a ruháikat, semhogy azt a missziói területet feladják. Elhatározták, hogy rendkívüli ima-összejöveleteket rendeznek Tahitiért és biztató leveleket is küldtek a misszionáriusoknak. De a hajó, amely a leveleket vitte, találkozott egy másik hajóval, amely már egy nagy ébredésről hozott hírt és egy egész rakomány bálvány volt rajta, amelyeket a megtért bennszülöttek szolgáltattak ki.

John G. Paton mondja, hogy atyja volt az, aki őt lelkésszé és misszionáriussá tette. Kétszobás lakásban laktak, de a folyósó jobb és bal oldalán volt egy kis kamra. Az egyik ilyen kamrába vonult vissza az atyja naponta háromszor és ő és testvérei néha kintről hallgatták, mint tusakodik atyjuk öregettük Istennel.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Május 16. II. Sám. 18:19—33. *Mt.* 7:15—23. Komoly önvizsgálatra indítanak ezek az Igék. Megelégszünk-e azzal, hogy az Igé csak ajkunkon van, vagy pedig, mint Krisztusnak, az a mi eledelünk, hogy az Atya akaratát cselekedjük. Az Úr a szívbe lát s még ha látszólag Krisztusért dolgoztunk is, kerülhetünk az ítélet napján azok közé, akiket a gonosztevők közé számít.

Május 17. Es. 55:6—11. *Mt.* 7:24—29. Rombadólt falvak, tanyák által hirdetheti-e az Úr néked, nékem, mivé lesz az a ház, amelyik nem kösziklán épült, ha eléri a pusztító ár. A bűnnek árja menthetetlenül elpusztítja azt, aki nem a legbiztosabb fundamentomra, Krisztusra építette életének házát.

Május 18. János 16:23—33. Lukács 11:5—13. Jakab 1:22—27. I. Tim. 2:1—6. *Náhum 1:1—11.* Az Úr féltő szeretete nem hagyja büntetlenül azokat, akik az övéit bántják. Isten gyermekeinek sohasem kell önmagukért bosszút állni, csak reá bízni ügyüket az igazságos Istenre.

Május 19. Zsolt. 21. *Náhum 2:1—14.* 3:18—19. Borzalmas ítélet közeledtét hirdeti a próféta. A bűn nem maradhat büntetlenül. Isten ellenségeinek előbb-utóbb pusztulnia kell, ha idejekorán nem keresnek segítséget Annál, Aki a keresztben ellenségeiért imádkozott.

Május 20. Róm. 4:13—25. *Habakuk 1:1—11.* Az ígéret népét a káldeusok nyomorgatták. A próféta panaszos kérdéssel fordul az Úrhoz, hogy meddig tűri még? Szíve tele van szeretettel népe iránt. A mi szívünk tele van-e? Hordozzuk-e népünk nyomorúságát az Úr előtt?

Május 21. Róma 5:1—11. *Habakuk 1:12—17.* A próféta megértette, hogy az Úr fenytőül válsztotta a káldeusokat népe számára. Sokszor kellett büntetnie őket a pogányok által. Így van ez ma is, nemcsak nemzetek, hanem egyes emberek életében is. Idegenek, kívülállók által kell megaláznia, ha nem értjük meg csendes, szelid szavát.

Május 22. Márk 16:14—20. Lk. 24:50—53. Csel. 1:1—11. Kolossé 3:1—4. *Csel. 1:1—12.* Krisztus földi küldetése befejeztetett, visszatért a mennybe s azóta az Ő Szentlélekkel megtöltött tanbizonyosságain keresztül munkálkodik addig, amíg mint dicsőséges Király vissza nem tér újra. »Első tanuknak lelke, ébredj!«

Május 23. Róma 5:12—21. *Habakuk 2:1—4.* 19—20. A próféta örömhelyére áll és vigyáz. Milyen dicsőséges hivatás órállónak lenni, odavinni a reánk bizottaknak minden bűnét, baját az Úr elé s az Ő utasítása szerint irányítani, segíteni, ha kell feddeni őket. Te, kit az Úr órállóul rendelt, hogyan végezd ezt a feladatot?

Május 24. Zsolt. 42. *Habakuk 3:1—15.* A próféta öröm- és bizalomteljes könyörgéssel fordul az Úrhoz s könyörgésében megajzolja, milyen rettenetes módon jelenik meg az Úr népe üdvösségére. Haragban — és mégis kegyelmességben. Az egyik kezével lesújt, de a másikkal felemel.

Május 25. János 15:26—16:4. János 7:33—39. I. Péter 4:8—11. Efézus 1:15—23. *Habakuk 3:16—19.* A próféta lelkét, testét átjárja, megremegteti annak a nyomorúságnak a gondolata, amely népére következik. De azután örvendező bizonyossággal tekint fel az ő szabadtító Istenére. Ahogy az ötvös nem hagyja tovább a nemes ércet az olvasztó kemencében, mint ameddig szüksége van rá, úgy vigyáz reád is az Úr, ha belevisz is a nyomorúságok tüzebe.

Május 26. Zsolt. 24. *Sofonias 1:1—13.* Sofonias idejében a bálványozás minden neme el volt terjedve, ezek ellen támad kemény szóval a próféta, s ítéletet hirdet. A bálványimádás, keresztények között is, más formában, ma is igen gyakori. Bálványod lehet a pénz, a tudomány, művészet, szeretteid, önmagad. »Oltalmaztatók meg magatokat a bálványoktól!« I. János 5:21.

Május 27. Róm. 6:1—14. *Sofonias 2:1—15.* Megtérésre inti népét a próféta, igazság és alázatosság keresésére, hogy így megtalmaztassanak az Úr haragjának napján. Az Úr figyelmeztető, megtérésre intő szava most is hangzik. Megérted-e, hogy neked szól?

Május 28. Róm. 6:15—23. *Sofonias 3:7—12.* Az Úr elvégezte, hogy végrehajtja az ítéletet az eltienszegülő népeken, de kegyelmet hirdet a szegényeknek és nyomorultaknak, akik bíznak az Ő nevében. »Isten a kevélyeknek ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.« Jakab 4:6.

Május 29. Róm. 7:1—13. *Sofonias 3:13—20.* Izrael népének vétke elfedeztetett, nyomorúságának vége szakadt, öröm és újjongás tölti be mindenkiné a szívét, köztük van az Úr. »Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett.« Zsolt. 32:1.

Május 30. Róma 7:14—25. *Aggeus 1:1—13.* A nép mennyezetes házakban lakott, Istennek háza romokban állt, ennek nyomán isteni büntetés gyanánt szegénység, nyomorúság szakadt a népre. Az Úr az ezüst és az arany és aki ezt Tőle, az Ő országa céljaitól megvonja, büntetlenül nem léssen. Vagyonod, pénzed felett az Úr rendelkezhet-e?

Május 31. Ezékiel 36:22—28. *Aggeus 2:1—9.* A nép és vezetői felbuzdultak s hozzáfogtak Isten házának építéséhez. Az Úr örömet lelte népe buzgóságában s prófétaja által kilátásba helyezi, hogy »Nagyobb létszen e második háznak dicsősége az elsőnél...« »Nem bűneink szerint cselekszik velünk.« Zsolt. 103:10.

S. M. d. ft.